

«СЛАВЕТНІ СИНІ СОКАЛЬЩИНИ: ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!»

ПОШУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКА РОБОТА

«АНТОН КОЗАЧУК –
ПРИКЛАД ЖЕРТОВНОЇ ЛЮБОВІ»

АВТОР: учениця 11 класу

Сокальської ЗШ І – ІІІ ступенів №5

Родіонова Сніжана

КЕРІВНИК: Практика Світлана Василівна,

вчитель християнської етики

Сокальської ЗШ І – ІІІ ступенів №5

2023

ЗМІСТ

1. Дитинство.	3
2. Шкільні роки.	3
3. Доросле життя. Служба в АТО.	4
4. «Немає більшої любові, як віддати своє життя за друзів» (Ів. 15, 13).	5
5. Школа пам'ятає та вшановує Героя.	5
5.1. Вечір пам'яті Героя.	5
5.2. Відкриття меморіальної дошки.	6
5.3. Світла пам'ять і щоденна вдячність Герою.	7
6. Список використаних джерел.	8
7. Додатки.	9-16

1. ДИТИНСТВО.

Козачук Антон Анатолійович народився 15 жовтня 1980 року в місті Сокаль, в багатодітній сім'ї Козачуків. Мама Любов Михайлівна була домогосподаркою, тато Анатолій Антонович – машиніст поїзда. Батьки народили та виховали шестеро дітей.

«Антон був четвертою дитиною. Ріс добрим, слухняним хлопцем. З дитячих років доводилося багато працювати, допомагати по господарству. Він не дуже хотів вчитися, але ніколи не відмовлявся працювати. Все виконував дуже швидко, бо завжди поспішав до друзів. Я дуже любила свого Антона. Він теж любив нас усіх» (Додаток 1).

Спогади матері Любові КОЗАЧУК

2. ШКІЛЬНІ РОКИ.

Антон Козачук навчався в Сокальській восьмирічці (сьогодні - Сокальська ЗШ I – III ступенів № 5). Закінчив школу в 1995 році.

«Перегортаючи сторінки шкільного життя, не раз згадую мій перший випускний клас. Усього 16 учнів. Маленький, але різнохарактерний.

На цей час я була молодим учителем і досить часто потрапляла в нестандартні ситуації.

Якось, проводячи урок у хімічному кабінеті (один з останніх), довелося час від часу перериватись, бо по той бік вікна нестерпно гримав м'яч, аж поки не залетів крізь відчинене вікно до класної кімнати. Здавалось, наступив спокій. Та ні, стукіт у двері і, не чекаючи відповіді, з'являються дві маленькі голови, й перші слова, які ми почули: «Тьотю, віддайте м'яча». Саме з такими словами звернувся до мене тоді ще учень початкових класів Антон Козачук разом із своїм товаришем Степаном Хімкою. Це було наше перше знайомство.

Сталось так, що через декілька місяців мене призначили класним керівником саме у цьому класі. Діти більше люблять молодих вчителів, мабуть тому порозумілись з класом було нескладно.

Антон був дитиною швидкою, невгамовною. Його завжди було скрізь «багато», як на перерві, так і на уроці. Незважаючи на свій холеричний темперамент, Антон завжди був у курсі того, про що йшлося на уроці.

Мав одну ваду - дуже смакувало їсти під час уроку. І тим смішив і вчителів, і дітей. А ще він дуже любив футбол. Пригадую, як ми вирішили йти на екскурсію в урочище «Валівка». Всі зібрались, перевірили речі, продукти. Все на місці, окрім м'яча. Похід зупинили. Антон швидко побіг за м'ячем.

Правду кажучи, часто його жаліла. Дитина з багатодітної родини, жили не у розкошах, навіть дуже скромно. Пригадую, на вулиці морозно, ще й снігу насипало, а Антон у кросівках на босу ногу. Це, справді, пережити було не просто. Але він завжди залишався Людиною.

Після закінчення школи наші шляхи розійшлись, і тільки якось на вулиці міста підійшов до мене широкоплечий, високий, бородатий, молодий, красивий юнак, чемно привітався і запитав: «Що, не впізнаєте? Я - Антон Козачук».

Спогади класного керівника Ольги СТАСЮК

«Антон був добрим, уважним, скромним хлопцем. Якщо хтось із хлопців зухвало ображав у класі дівчат, то він сміливо ставав на захист. Найбільше любив урок фізкультури. Брав участь у спортивних змаганнях. Саме таким залишився Антон у спогадах однокласників».

Спогади однокласниці Наталії ВОЛКОВОЇ

«Антон запам'ятався мені допитливим, дружелюбним, рухливим, дуже непосидючим хлопчиком. Пригадую, що він любив уроки математики і фізкультури. На перервах часто був ініціатором рухливих ігор».

Спогади першої вчительки Тетяни МАЛЕЦЬ

3. ДОРОСЛЕ ЖИТТЯ. СЛУЖБА В АТО.

Після закінчення школи Антон не ухилявся від громадянського обов'язку - служив у Збройних силах України.

Після закінчення служби працював на різних роботах. Згодом створив сім'ю, тішився дружиною Надією та сином Максимом. Планував майбутнє.

В 2015 році був мобілізований на службу. Проходив навчання в навчальному-військовому центрі м. Києва. В зону АТО відправлений військовим 53-ої окремої механізованої бригади Сухопутних військ Збройних Сил України (військова частина В0927, міста Северодонецьк/Лисичанськ Луганської області). Отримав посаду: стрілець-помічник гранатометника. (Додаток 2). [1]

Антон часто дзвонив додому, приїжджав у відпустку. Військову службу Антон розпочав 20 лютого 2015 року – як військовозобов'язаний (Додаток 4). 9 листопада 2015 року Антон був у рідному місті, сказав незабутні слова: «Моя сім'я – моє серце». Дуже любив своїх рідних. А любові забагато не буває.

«Антон був добрим сином, люблячим чоловіком та турботливим батьком. Особливо любив проводити свій вільний час з Максимом. Ходив із ним ловити рибу і раків. Вчив нас готувати борщі, соуси, оскільки дуже любив балувати рідних, близьких та друзів смачними обідами. Допомагав мені у веденні домашнього господарства. Завжди приходив на допомогу.

Антон хотів, аби його сім'я жила в достатку, тому часто їздив на заробітки. Старався щоденно телефонувати та підтримувати мене із сином.

Був щедрий. Любив дарувати подарунки та робити приємні сюрпризи.

Особливо любив своїх племінників, яких часто запрошував у гості, весело проводив з ними час.

З великою повагою та любов'ю ставився до батьків. Мав особливий зв'язок із татом, який навчив його кулінарному мистецтву.

Антон любив життя. Завжди мав гарний настрій. Мав багато планів та задумів на майбутнє.»

Спогади дружини Надії ШЕЛЕСТ

«Волонтери з громадської організації "Народного слова" Ігор Кукла та Олександр Іванов у Великодню п'ятницю 2015 року повезли продукти на схід. На усіх блокпостах, що проїжджали, вони пригощали пасками і продуктами тих, хто стоїть на обороні наших кордонів. Насамперед, навідалися в моторизовану бригаду, що знаходиться у Старобільську, де служить сокальчанин Антон Козачук, який у вільний час готує їжу для побратимів.

Антон Козачук та усі бійці були розчулені такою увагою з боку сокальчан. Вони дякували волонтерам та всім жителям Сокальщини за великодні подарунки та підтримку, бо завдяки їм відчули радість свята, здавалось їм, що, наче побували вдома й поласували великодніми смаколиками» [2] (Додаток 3).

Стаття з випуску газети «Голос з-над Бугу» №33-34 від 23.04.2015

4. «НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ, ЯК ВІДДАТИ СВОЄ ЖИТТЯ ЗА ДРУЗІВ» (ІВ. 15, 13).

Війни без горя не буває. Проте кожна мати, відправляючи свого сина у “гарячі точки”, все ж сподівається, що її дім омине лихо, що її дитина обов’язково повернеться додому живою та неушкодженою. Кожна дружина мріє якнайшвидше обійняти свого чоловіка. На жаль, не завжди так буває.

Антон Козачук загинув у зоні проведення антитерористичної операції під час несення служби 27.02.2016 року в с Улянівка, Миколаївського району, Миколаївської області на Широколанівському полігоні. [3]

«5 березня сокальчани зустріли Героя Антона Козачука, який повернувся у рідне місто, щоб знайти тут останній прихисток. Автомобіль з написом “вантаж 200” перетнув межу нашого міста. У кожного з сокальчан, хто побачив його, в душі поселилася туга, печаль, а серце дошкуляв пекучий біль, бо знову привезли вбитого зі зони АТО (Додаток 4).

Важко передати ті почуття, які роздирали душі рідних. Антон загинув 27 лютого 2016 р. у зоні проведення АТО.

Горе для рідних та близьких. Тяжка втрата для громади, України. Ще зовсім молодий, йому б ще жити й жити.

Провести в останню путь Героя прийшли рідні та близькі, керівництво району та міста, священнослужителі, друзі, однокласники, вчителі і ще багато незнайомих, які ніколи не знали Антона, але прийшли попрощатися з Героєм, який за Україну загинув.

о. Андрій Дудчак: “Сьогодні у наше місто знову прийшла сумна новина. Новина про те, що ще один воїн, наш земляк, справжній патріот віддав своє життя. Не пошкодував, не втік, не сховався. Коли почув поклик, що потрібно йти - зібрався і пішов. Свідомість вела його до того, що мав захищати кожного із нас! Не себе, не свою родину, а кожного з нас, щоб цей ворог не ступив своїм брудним чоботом на нашу галицьку українську землю.

Антон свій обов’язок сповнив з вірою і честю. І сьогодні кожному може поглянути гідно в очі... Ми не маємо права бути байдужим. [4]

5. ШКОЛА ПАМ’ЯТАЄ ТА ВШАНОВУЄ ГЕРОЯ.

5.1. Вечір пам’яті Героя.

Щоб гідно вшанувати світлу пам’ять Героя, вчитель Практика С.В. та учні Сокальської ЗШ І – ІІІ ст. №5 7 квітня 2016 року організували вечір пам’яті Антона Козачука «Я любив вас усіх та найбільше любив Україну», на який запросили отця Андрія Дутчака та всю велику родину Козачуків (Додаток 5).

«Війна на Сході, як ніколи, наблизилася у наші серця і стала особистою справою кожного. Щоб вшанувати світлої пам’яті Антона Козачука нашого

земляка, сокальчанина, випускника школи 1995 року, який загинув, захищаючи суверенітет та територіальну цілісність України, педагоги та учні школи організували вечір пам'яті "Я любив вас усіх та найбільше любив Україну".

На заході були присутні о.Андрій Дутчак, мама Антона Любов Михайлівна, дружина Надія, сестри Юлія і Христина, брат Сергій, волонтер Олександр Іванов, однокласниці Антона Наталія Волкова та Наталія Козій, класний керівник Ольга Стасюк, вчителі, учні.

Запалили свічу пам'яті Героя. Всі схилили голови перед світлою пам'яттю наших земляків, які героїчно полягли на сході України у війні з окупантами, вшанували їх хвилиною мовчання.

Щоб розділити смуток і біль згорьованої родини, щоб душа Антона знайшла вічний спокій у Бога, о.Андрій Дутчак дав духовні повчання та запросив усіх до спільної молитви. Спогадами про сина поділилась мама Любов Михайлівна, брат Сергій, однокласниці. Щиро, задушевно, цікаво розповіла про захоплення Антона в шкільні роки класний керівник Ольга Стасюк.

Активними учасниками заходу були учні, які читали патріотичні вірші. Розчулила присутніх учениця 8 класу Софія Забитівська, яка зворушливо прочитала авторську поезію "Пам'яті Антона Козачука" (Додаток 6).

Антон Козачук постав перед нами на фото серед рідних, друзів, однокласників, побратимів у зоні АТО на сході України. Герой міг зробити ще багато: любити рідних і близьких, кохати, досягати певних висот, виховувати сина, насолоджуватися життям. Якби не війна... Події, що відбувалися в країні, не могли залишити його байдужим. Антон рік перебував у зоні АТО. Телефонуючи рідним, він обіцяв повернутися, але говорив, що мусів іти, бо не міг не піти. І святкував би незабаром свій 36-ий день народження. Та доля розсудила інакше...

Дирекція школи, вчителі, учні, низько вклоняючись матері Героя, висловлювали слова вдячності за сина-патріота, який віддав життя за Україну і за кожного з нас.

Усім нам під силу віддати честь, шану патріоту, що поклав найцінніше, власне життя за Україну, за мир для нас і зробити все можливе, аби пам'ять про Героя жила вічно, щоб ця жертва не була даремною». [5]

Світлана ПРАКТИКА

5.2. Відкриття меморіальної дошки.

«27 лютого 2017 р. на фасаді Сокальської школи №5 відкрито меморіальну дошку Антону Козачуку, котрий народився 15 жовтня 1980 року й навчався у цій школі (Додаток 7).

У лютому 2015-ого був мобілізований, служив у 53 окремій механізованій бригаді. А вже через рік, 5 березня, сокальчани провели Героя в останню путь. Безжальна війна забрала молоде життя. Меморіальну дошку в граніті, на якій портрет Антона Козачука, відкрили його друзі.

На церемонії відкриття були присутні родичі та друзі Антона, представники влади, духовенство, сокальчани, учні школи.

Священники відслужили панахиду та освятили меморіальну дошку, до якої присутні піднесли квіти та запалені лампадки.

Мама Героя, Любов Козачук, подякувала всім, завдяки кому вдалося відкрити меморіальну дошку; за те, що люди небайдужі і допомагають воїнам...

Сокальський міський голова Вадим Кондратюк зазначив, наскільки сильною і мужньою людиною був загиблий. Адже не втік, не сховався, а пішов служити і захищати Батьківщину. Звернувся до школярів з проханням наслідувати Антона у його любові до держави, у патріотизмі та мужності.

Директор школи Валентина Михайлевич охарактеризувала Антона одним словом «небайдужість». Адже у цьому слові закладений важливий зміст. Небайдужий завжди вміє любити і прощати, небайдужий завжди буде щирим, чуйним до людей; небайдужий може пожертвувати собою заради іншого. «Якраз усі ці якості були притаманні Антонові», – підкреслила вона... [6]

Юлія СОРОЧУК

5.3. Світла пам'ять і щоденна вдячність Герою.

Школа пишається своїм випускником-патріотом. Юні натуралісти разом із учителем біології Галиною Рупою висадили на шкільному подвір'ї калинову алею пам'яті Антона Козачука.

Вчителі історії, педагоги-організатори, дирекція школи оформили разом із учнями сторінки літопису "Наші герої", стенд у шкільному коридорі, допомагають учням вести пошуково-дослідницьку роботу, щоб увіковічнити пам'ять про Героя.

Старшокласники, лідери учнівського самоврядування кладуть квіти до меморіальної дошки, до могили Антона Козачука. Щорічно 27 лютого – день пам'яті Антона Козачука, хвилина мовчання і спільна молитва біля меморіальної дошки на фасаді школи [7] (Додаток 8).

Усе життя Антона Козачука пронизане любов'ю. Досліджуючи сторінки його короткого життя, можна стверджувати, що життєвим кредом Героя були слова Григорія Сковороди: «Любов виникає з любові; коли хочу, щоб мене любили, я сам перший люблю»

Антон Козачук – це наша гордість, приклад безстрашної мужності та жертвовної любові.

Доки ми живі – житиме пам'ять про наших Героїв. Пам'ятаймо ціну, якою здобувається незалежність України. Будьмо вдячні тим, хто тримає небо над Україною. Зберігаймо спогади для майбутніх поколінь. Бережімо любов до Батьківщини, до рідної землі, до її Героїв!

6. СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Інтернет-сайт: Український меморіал

<https://ukraine-memorial.org/ua/biography/kozachuk-anton-anatoliyovich/>

2. Газета Голос з-над Бугу.

3. Інтернет-сайт: Книга пам'яті полеглих за Україну

<https://memorybook.org.ua/14/kozachuk.htm>

4. Інтернет-сайт: Сокаль і Сокальщина

http://www.sokal.lviv.ua/novyny-new_4061.html

5. Інтернет-сайт: Голос Сокальщини

<https://golossokal.com.ua/ato/pedagogi-uchashhiesya-shkoly-organizovali-vecher-p.html>

6. Інтернет-сайт: Голос з-над Бугу

<https://golosznadbugu.com/vijsko/27-lyutoho-na-fasadi-sokalskoji-shkoly-5-vidkryto-memorialnu-doshku-antonu-kozachuku.html>

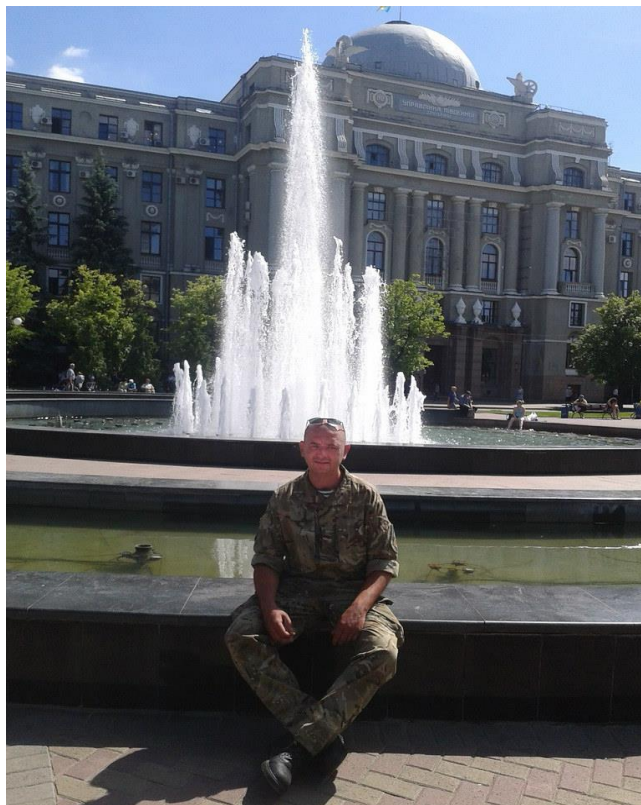
7. Сторінка школи

<https://www.facebook.com/profile/100015891900794/search/?q=%D0%90%D0%BD%D1%82%D0%BE%D0%BD%20%D0%9A%D0%BE%D0%B7%D0%B0%D1%87%D1%83%D0%BA>

ДОДАТОК 1

ДОДАТОК 2

ДОДАТОК 3

ДОДАТОК 4

ДОДАТОК 5

"Чому сумні в солдата очі...?"
Чому сумні в солдата очі,
І по щоці скупа скотилася сльоза,
Чому в кулак стиснулися долоні,
І по руці тверда висмикує жила...

Був ясний день, погожа днина,
А поруч рідні побратими,
З якими в бій, хоч на війну
Не лячно було і йому.
Вони разом пройшли чимало,
Життя військове гартувало:
Навчило плечі підставляти і
кусень хліба відламати .

Гуртом підвелись - в бій наказ -
Вони разом у перший ряд ,
Одна мета і ціль одна :
Аби ворожа не ступила тут нога.
І затягнуло синє небо,
І зашуміло кулі свист,
І потемніло все навколо.
Лиш чорні ворони звелись,
Розвіяв вітер сивий дим:
Земля горить, на ній стоїть
Один, мов кам'яний, солдат,
А у ногах і друг, і брат....
Чому сумні в солдата очі...?

Софія Забитівська

Сокальська П'яташкола

12 жовтень 2021 р. · 🌐

#ДякуюЗахисникамУкраїни

На небі спокій їх чекає вже;
І Вічна Пам'ять на землі настала,
За них ми Богу молимось лише,
Та промовляєм: Слава! Слава! Слава!
💙💛 Герої не вмирають!
Назавжди у нашій пам'яті Антон Козачук.

Сокальська П'яташкола

27 лютий 2019 р. · 🌐

27.02.2016 р. випускник Сокальської ЗШ І-ІІІ ст. № 5 Антон Козачук загинув в АТО. Пам'ять про нього учні та вчителі вшанували хвилиною мовчання та молитвою.

